

Tillbaka i Mongoliet

För 34 år sedan reste Maria och Magnus till republiken Mongoliet, ett land med endast fyra kristna. De grundade en kristen församling i Erdenet. Från denna församling har ca 50 andra församlingar utöver hela landet planterats. De samarbetar i nätverket Ökenkällan. I dag finns officiellt 42.800 kristna, själva säger de en långt högre siffra. Den totala befolkningen är 3,2 miljoner. Maria och Magnus fick besöka Mongoliet nyligen och träffa många gamla och nya vänner.

Radikalt missionsarbete i Kina

Den 22 februari (den sjätte dagen efter vårfestivalen, det kinesiska nyåret) kom ett kristet par på besök hos oss. Mannen, Q, kommer från Linyi i Shanxi, och hustrun, R, kommer från Wenzhou i provinsen Zhejiang. För femton år sedan, efter att ha tagit examen från universitetet, stod de inför tre val. Det första var att tjänstgöra i en kyrka i Wenzhou, Zhejiang – en region med en livlig kristen gemenskap och en blomstrande ekonomi, där livet var relativt bekvämt. Det andra var att åka till Kashgar, Xinjiang, för interkulturellt missionsarbete, ett område där den uiguriska folkgruppen bor. Det tredje alternativet var att börja arbeta som kadrer vid regeringens informationsavdelning. Hustrun hörde en röst i sitt hjärta som uppmanade dem att åka till Kashgar som missionärer. Till en början talade de inte uiguriska och hade mycket svårt att kommunicera med lokalbefolkningen. Det fanns en äldre kvinna som sålde ägg nära deras hem, och genom att prata med henne varje gång de köpte ägg lärde de sig gradvis språket. Senare fick de veta att en person i den äldre kvinnans familj var troende, och på så sätt fann de en broder i Kristus. Mannen, Q, tog ett jobb som inköpare på en lokal restaurang, vilket gav honom många möjligheter att umgås med lokala uigurer, och så småningom behärskade de det uiguriska språket.

Uigurerna dyrkar sin gud med stor hängivenhet. De brukar stiga upp klockan 5 varje morgon för att be. Även om syster R inte visste vad de bad om, tänkte hon: "De ber, och det gör jag också; de ber till sin falska gud, och jag ber för deras själar."

Om jag ser två personer som bråkar ser jag bara två personer, men syster R sa att det var två etniska grupper som bråkade och att de saknar kärlek. Jag känner att Q och R har en högre andlig mognad än jag; varje gång vi umgås med bröder och systrar från andra regioner har vi alltid stor glädje av dem.

Den 25 och 26 februari 2026 blev vi fyra, som brukar berätta om svenska missionärer, inbjudna till en stad i Shanxi för att berätta om missionens historia. Över femtio personer kom för att delta i sammankomsterna. Vissa körde flera mil, och vissa till och med över tio mil, bara för att komma och lyssna på föredraget. Den lokala församlingen anordnade dessa berättarmöten under vårfesten, så att ungdomar som hade återvänt hem från andra platser för att fira

Svenska Missionsförbundet bedrev arbete fram till 1930-talet i Östturkestan, numera Xinjiang. Bilden är omslaget till Margareta Höök Wennfors fantastiska bok: Kvinnan som red över Himalava.

kunde få chansen att lyssna. Vissa hade tjänstgöring under vårfesten, men tog ledigt för att delta i föredraget.

En annan person deltog den första dagen, körde hem samma kväll, hämtade sina föräldrar och tog med dem tillbaka för att lyssna till berättelserna den andra dagen.

På kvällen delades de över femtio deltagarna, som kom från olika församlingar, in i ett dussintal mindre diskussionsgrupper.

Innan vi åkte dit, så snart meddelandet hade skickats ut, kom det många människor. De blev djupt berörda av berättelserna, och sa att det inte var lätt för unga människor att lämna sina hem och åka dit med sina barn. De sa: Med inspiration av missionärerna, som kom hit för det kinesiska folket för mer än hundra år sedan, är dessa unga människor villiga att ägna sig åt detta – och det är det som berör dem mest.

Bland dem som kom för att lyssna fanns flera unga par. Fem unga par åkte till fem olika städer. Deras kyrka uppmanade dem att inte vända om eller dra sig tillbaka. När de väl kommit fram skulle de slå rot där; detta var en del av kyrkans strategi. Varje par flyttade sin folkbokföring till den nya staden, och vissa sålde till och med sina hus och bilar i sina ursprungliga städer.

Naturligtvis sa vissa att deras tillvägagångssätt var för radikalt. Men de svarade: Det är så här vi måste bedriva missionsarbete. Metoden kan verka radikal, men genom att aktivt slå rot på nya platser har dessa unga par hittat jobb och byggt en fast grund där.

Med kärlek,

Liu Song

Den 5 mars i år var det bokrelease av Kerstin Bohlin-Mjörnheims bok Akatombo

Författarinnan Kerstin är äldst av två döttrar till missionärsparet Birgitta (1914-1996) och Edvin (1911-1976) Bohlin, vilka - efter att först ha varit missionärer i Mongoliet - via Kina kom till Japan, där de tjänstgjorde på Hokkaidofältet.

Arne och Louise Wikström berättar att familjen Bohlin åkte hem till Sverige ungefär samtidigt som de själva kom till Japan, så de lärde inte känna varandra. Men Arne och Louise arbetade sedan på Hokkaido där familjen Bohlin arbetat och de har många gånger varit i kyrkan i Horobetsu som Bohlins var med om att bygga. Alla talade väl om familjen Bohlin och ville att de skulle komma ut till Japan igen, berättar Arne. Så blev det inte. Efter hemkomsten från Japan tjänstgjorde Edvin 7 år som komminister med placering i Kävsjö i närheten av Värnamo men dog i hjärtinfarkt tio dagar innan han skulle avsluta sin prästtjänst inom Svenska kyrkan.

Kerstin har nu skrivit boken Akatombo om hur det var att som missionärsbarn växa upp i två världar - Japan och Sverige - och att som 6-åring skickas långt ifrån föräldrarna för att gå i Svenska skolan i närheten av Fuji och inte kunna träffa föräldrarna annat än några få gånger per år. Några år efter Kerstin var det dags för lillasyster Margaretha att genomgå samma trauma och då fick Kerstin vara hennes stöd. Inte konstigt att tanken kunde dyka upp om föräldrarna inte tyckte om sina döttrar eftersom de skickade dem så långt bort. Men när Kerstin väl träffar föräldrarna känner hon föräldrarnas starka kärlek och förstår att de hade velat ge sina barn bästa möjliga skol-utbildning och, det fanns bara en enda svensk skola i Japan, och Kerstin anar att separationen var svår för föräldrarna också.

Först känns Japan och Sverige som två helt oförenliga världar och det får Kerstin att känna sig splittrad. I vilken värld hör hon hemma? Men så småningom upplever hon att hon kunnat bygga en bro emellan de båda länderna som är så olika varandra, vilket i stället är berikande. I skolan lärde sig eleverna många barnsånger på både svenska och japanska, som Kerstin fortfarande kan.

Trollsländan på bokens framsida syftar på en berömd japansk barnsång som är en nostalgisk skildring av en japansk röd trollslända.

Så här lyder baksidestexten på boken:
På stäppen i Mongoliet i juli 1949 blev mamma gravid med mig. Efter en påtvingad flykt på kamelrygg till Kina föddes jag 1950 i Lanchow, Kina och fick mitt kinesiska namn Chen Piao. I Japan med utsikt över Fuji lärde jag mig att gå och bodde i landet under större delen av min uppväxt. Detta har gett mig en tillhörighet både i österlandet och västerlandet i Japan och Sverige i synnerhet. Jag har under åren blickat in i och varit en del av olika traditioner och tänkesätt, inte minst andliga och religiösa. Detta har lett fram till att jag ser mig som en brobyggare mellan kulturer, olika världar och även som någon som kan vandra på och över bron.

"Det är tillåtet att låta mitt österländska, japanska inflytande möta det västerländska, svenska inflytandet. Jag kan inte vara hel utan att inkludera både öst och väst inuti mig. Jag får vara i skärningspunkten där två väsensskilda världar möts. Inne i mystiken."

Efter att ha läst många böcker som skildrar mission ur missionärernas synvinkel, tycker jag att det är väldigt intressant att också få ett missionärsbarns perspektiv. Jag kan verkligen rekommendera boken Akatombo till alla intresserade. Boken kan köpas på Bokus och Adlibris. Kerstin kommer till årshögtiden och berättar om sin bok.

Lena Åkerlund

Bild från ungdomsläger i Japan 1963. Missionärerna Birgitta och Edvin Bohlin sitter längst fram med sin dotter Margaretha. Längst bak i mitten står dottern Kerstin som då var 13 år.

**VÄLKOMNA TILL MISSIONSMÖTE I BETLEHEMSKYRKAN
LUNTMAKARGAT 82 STOCKHOLM!**

Torsdag 16 april kl 13.30 (OBS ÄNDRAT DATUM)

Vi har samma hjärta som du

Arne Wikström berättar om gömda kristna i Japan under 250 år

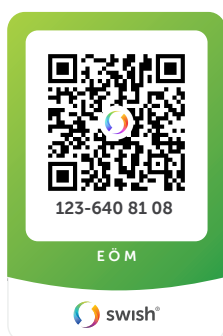
**Årshögtid 9-10 maj
i Enebykyrkan, Danderyd**

Lördag 9 maj

15.00 Offentligt årsmöte
16.00 - 18.00 Missionsföredrag
Kerstin Bohlin-Mjörnheim,
Nara Narantuya Thunberg och den
mongoliska gruppen i New Life m.fl.
18.00 Servering
19.00 Missionsmöte

Söndag 10 maj

11.00 Gudstjänst. Arne Wikström predikar

*Varmt tack för
alla gåvor och förböner!*

Evangeliska Östasienmissionen - EÖM

Rålambsvägen 46, 112 56 Stockholm. Tel. 072-200 85 85. Plusgiro 5 02 15-3.
Swish 123 64 08 108

Hemsida www.eom.nu Mailadress: info@eom.nu

Evangeliska Östasienmissionen (EÖM) har sitt ursprung i Svenska Missionen i Kina (1887) och Svenska Mongolmissionen (1897). Samgåendet mellan dessa organisationer 1982 resulterade i EÖM. Genom sin långa historia har erfarenheter samlats vilka kommer väl till pass då nya och annorlunda möjligheter till tjänst under senare år öppnats framförallt i Kina och Mongoliet. EÖM vill i partnerskap med svenska församlingar och organisationer samt tillsammans med kristna i Kina, Mongoliet och Japan göra evangeliet trovärdigt genom att exempelvis stödja sociala utvecklingsprojekt. EÖM arbetar för att motverka den isolering gentemot omvärlden som systerkyrkan i Kina samt kinesiska institutioner upplevt under senare årtionden.

Missionsledning och styrelse

Elisabeth Hellström (missionssekr.), Mick Lidbeck (ordf.), Magnus A, Yasuko Dellming, Håkan Leanderson, Magnus Lidbeck, Lars N, Inger Silfverdal, Annelie Sköld, Arne Wikström, Lena Åkerlund